

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 30 czerwca 2004 r. *

W sprawie T-107/02

GE Betz Inc., dawniej BetzDearborn Inc., z siedzibą w Treviso, Pensylwania (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez adwokatów G. Głasa oraz K. Manhaeve'a, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), początkowo reprezentowanemu przez E. Joly'ego, a następnie przez G. Schneidera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą Urzędu, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

* Język postępowania: angielski.

Atofina Chemicals Inc., z siedzibą w Filadelfii, Pensylwania (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez M. Edenborougha, barrister, oraz M. Medyckyj, solicitor,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 stycznia 2002 r. (sprawa R 1003/2000-1), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Atofina Chemicals Inc. a GE Betz Inc.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: N. J. Forwood, prezes, J. Pirrung i A. W. H. Meij, sędziowie,
sekretarz: J. Plingers, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 8 kwietnia 2002 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 23 lipca 2002 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta Atofina Chemicals Inc. na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 26 lipca 2002 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 września 2003 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuły 42 i 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11 str. 1), z późn. zm., stanowią:

„Artykuł 42

Sprzeciw

[...]

3. Sprzeciw sporządza się w formie pisemnej i określa on podstawy, na jakich jest oparty. [...] W terminie wyznaczonym przez Urząd osoba wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska.

[...]

Artykuł 73

Uzasadnienie decyzji

Decyzje Urzędu zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Decyzje opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag”.

- 2 Zasady 15–18 oraz 20 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1) brzmią następująco:

„Zasada 15

Treść sprzeciwu

[...]

2. Sprzeciw zawiera:

[...]

b) w odniesieniu do wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa, na których opiera się sprzeciw:

- i) w przypadku gdy sprzeciw został wniesiony na podstawie wcześniejszego znaku — oświadczenie w tej sprawie oraz wskazanie, że wcześniejszy znak jest znakiem wspólnotowym lub wskazanie Państwa Członkowskiego lub

Państw Członkowskich, łącznie, gdy ma to zastosowanie, z krajami Beneluksu, w których wcześniejzy znak został zarejestrowany lub zgłoszono go do rejestracji, lub w przypadku gdy wcześniejzy znak jest znakiem zarejestrowanym międzynarodowo — wskazanie Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich, łącznie, gdy ma to zastosowanie, z krajami Beneluksu, na które rozszerzona jest ochrona tego znaku;

- ii) jeżeli są dostępne — numer akt lub numer rejestracji oraz datę dokonania zgłoszenia, włącznie z datą pierwszeństwa wcześniejzego znaku;

[...]

- vi) przedstawienie i, gdzie stosowne, opis wcześniejzego znaku lub wcześniejszego prawa;

- vii) towary i usługi, dla których wcześniejzy znak został zarejestrowany [...]; wskazując wszystkie towary i usługi, dla których wcześniejzy znak jest chroniony, strona wnosząca sprzeciw wskazuje te towary i usługi, na których opiera się sprzeciw;

[...]

Zasada 16

Stan faktyczny, dowody oraz argumenty przedstawione na poparcie sprzeciwu

1. Każdy sprzeciw może zawierać dane szczegółowe dotyczące stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów przedstawionych na poparcie sprzeciwu oraz odpowiednie dokumenty uzupełniające.

2. Jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku, który nie jest wspólnotowym znakiem towarowym, do sprzeciwu dołącza się w szczególności dowody rejestracji lub zgłoszenia tego wcześniejszego znaku, takie jak świadectwo rejestracji [...].

3. Dane szczegółowe stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów, oraz pozostałych dokumentów uzupełniających określonych w ust. 1 oraz dowodów określonych w ust. 2, mogą być przedstawione, jeżeli nie zostały przedstawione razem ze sprzeciwem lub po nim, w terminie następującym po wszczęciu postępowania w sprawie sprzeciwu, który Urząd może wyznaczyć w zastosowaniu zasady 20 ust. 2.

Zasada 17

Języki postępowania w sprawie sprzeciwu

1. W przypadku gdy sprzeciw nie został wniesiony w języku wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, jeżeli ten język jest jednym z języków Urzędu, ani w drugim języku wskazanym w momencie dokonania zgłoszenia, strona

wnosząca sprzeciw przedstawia, w terminie jednego miesiąca od daty upływu terminu sprzeciwu, tłumaczenie sprzeciwu w jednym z tych języków.

2. W przypadku gdy dowody na poparcie sprzeciwu zgodnie z zasadą 16 ust. 1 i 2 nie zostały przedstawione w języku postępowania w sprawie sprzeciwu, strona wnosząca sprzeciw przedstawia tłumaczenie dowodów w tym języku w terminie jednego miesiąca od daty upływu terminu na wniesienie sprzeciwu lub, gdy ma to zastosowanie, w terminie określonym przez Urząd w zastosowaniu zasady 16 ust. 3.

[...]

Zasada 18

Odrzucenie sprzeciwu z powodu niedopuszczalności

1. Jeżeli Urząd stwierdza, że sprzeciw nie jest zgodny z przepisami art. 42 rozporządzenia lub w przypadku gdy sprzeciw nie wskazuje jasno zgłoszenia, przeciw któremu sprzeciw został wniesiony, lub wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa, na podstawie którego sprzeciw został wniesiony, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostały usunięte przed upływem terminu na wniesienie sprzeciwu [...].

2. Jeżeli Urząd stwierdza, że sprzeciw nie jest zgodny z innymi przepisami rozporządzenia lub niniejszymi zasadami, powiadamia o tym stronę wnoszącą sprzeciw, wzywając ją do usunięcia stwierdzonych braków w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli braki nie zostały usunięte przed upływem terminu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu niedopuszczalności.

[...]

Zasada 20

Rozpatrywanie sprzeciwu

[...]

2. Jeżeli sprzeciw nie zawiera danych szczegółowych stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów określonych w zasadzie 16 ust. 1 i 2, Urząd wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia takich danych szczegółowych Urzędowi w terminie określonym przez Urząd [...].

Okoliczności powstania sporu

- 3 Zgłoszeniem, któremu nadano datę 20 listopada 1997 r., strona skarżąca wniosła do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (zwanego dalej „Urzędem”) o rejestrację słownego znaku towarowego BIOMATE.
- 4 Towary, dla których miał być zarejestrowany znak, należą do klasy 1 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi:
  - klasa 1: „Preparaty chemiczne stosowane jako środki bakteriobójcze w sieciach przesyłu wód przemysłowych i przetwórczych”.

- 5 Zgłoszenie zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 72/98 z dnia 21 września 1998 r.
- 6 Pismem datowanym na dzień 21 grudnia 1998 r., które wpłynęło do Urzędu w dniu 22 grudnia 1998 r., Atofina Chemicals Inc., interwenient, wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku. Sprzeciw oparty był na graficznym znaku towarowym przedstawionym poniżej:

bioMεT

- 7 Wymieniony graficzny znak towarowy był:

— zarejestrowany w Beneluksie pod numerem 39765, któremu to zgłoszeniu nadano datę 28 czerwca 1971 r., dla towarów należących do klas 1 i 5 Porozumienia nicejskiego, a mianowicie:

— klasa 1: „środki chemiczne dla przemysłu, celów naukowych jak również rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa (z wyjątkiem grzybobójczych, chwastobójczych i owadobójczych), w szczególności do niszczenia makro- i mikroorganizmów”,

— klasa 5: „środki grzybobójcze, chwastobójcze i owadobójcze”,

— zarejestrowany we Francji (przedłużenie nr 1665517), któremu to zgłoszeniu nadano datę 23 stycznia 1980 r., dla towarów należących do klasy 1 Porozumienia nicejskiego, a mianowicie:

— klasa 1: „środki i preparaty chemiczne stosowane jako biocydy”,

— przedmiotem rejestracji międzynarodowej nr R 325543, datowanej na dzień 8 listopada 1966 r., zgłoszonej w Beneluksie ze skutkiem w Austrii, we Francji, we Włoszech i w Portugalii, dla towarów należących do klas 1 i 5 Porozumienia nicejskiego, a mianowicie:

— klasa 1: „środki chemiczne dla przemysłu, celów naukowych, jak również rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa”,

— klasa 5: „środki chemiczne stosowane w szczególności do niszczenia mikro- i mikroorganizmów”.

8 Sprzeciw oparty był także na słownym znaku towarowym BIOMET zarejestrowanym we Włoszech (przedłużenie nr 400859), którego zgłoszeniu nadano datę 30 maja 1980 r., dla towarów należących do klasy 5 Porozumienia nicejskiego, a mianowicie:

— klasa 5: „środki i preparaty chemiczne stosowane jako germicydy”.

- 9 Sprzeciw był wreszcie oparty na oznaczeniu BIOMET, niezarejestrowanym, ale używanym w Beneluksie, we Francji, we Włoszech, w Austrii i w Portugalii.
- 10 Sprzeciw dotyczył wszystkich towarów wskazanych w zgłoszeniu i oparty był na wszystkich towarach objętych wcześniejszymi zarejestrowanymi znakami towarowymi.
- 11 W części dotyczącej wcześniejszych zarejestrowanych znaków towarowych sprzeciw został oparty na art. 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94. W części dotyczącej wyżej wspomnianego niezarejestrowanego oznaczenia sprzeciw został oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.
- 12 Egzemplarze świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych zostały załączone do sprzeciwu.
- 13 W dniu 7 kwietnia 1999 r. Wydział Sprzeciwów skierował do interwenienta faks o następującym brzmieniu:

„Notification of deficiencies in the notice of opposition (Rule 15 and 18 (2) of the Implementing Regulation)

[...]

The examination of the notice of opposition has shown that the indication of the goods and services has not been provided in the language of the opposition proceedings (english).

This deficiency must be remedied within a non extendible period of two months from receipt of this notification, that is on or before 07/06/1999.

The notice of opposition will otherwise be rejected on grounds of inadmissibility”.

[„Zawiadomienie o brakach w sprzeciwie (zasady 15 i 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego)

[...]

Badanie sprzeciwu wykazało, że towary i usługi nie zostały wskazane w języku sprzeciwu (angielskim).

Brak ten należy usunąć w nieprzekraczalnym terminie dwóch miesięcy od otrzymania niniejszego zawiadomienia, to znaczy najpóźniej do dnia 7 czerwca 1999 r.

W przeciwnym wypadku sprzeciw zostanie odrzucony jako niedopuszczalny”].

- 14 Faksem z dnia 28 maja 1999 r. interwenient dostarczył tłumaczenie wykazu towarów, których dotyczą wcześniejsze znaki towarowe. W faksie tym napisano także:

„If further information is required, please let us know”.

[„Proszę dać nam znać, jeśli potrzebne będą dalsze informacje”].

- 15 W dniu 29 czerwca 1999 r. Wydział Sprzeciwów skierował do interwenienta kolejny faks o następującym brzmieniu:

„Communication to the opposing party of the date of commencement of the adversarial part of the opposition proceedings and of final date for submitting facts, evidence and arguments in support of the opposition (Rules 19 (1), 16 (3), 17 (2) and 20 (2) of the Implementing Regulation).

[...]

Your opposition has been communicated to the applicant.

[...]

The adversarial part of the proceedings will commence on 30/08/1999.

A final period of four months from receipt of this notification, that is until 29/10/1999, is allowed for you to furnish any further facts, evidence or arguments which you may feel necessary to substantiate your opposition [...].

Please note that documents must be in the language of the proceedings or accompanied by a translation”.

[„Zawiadomienie strony wnoszącej sprzeciw o terminie rozpoczęcia etapu kontradiktoryjnego postępowania w sprawie sprzeciwu oraz ostatecznym terminie na przedstawienie stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu (zasada 19 ust. 1, zasada 16 ust. 3, zasada 17 ust. 2 i zasada 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego).

[...]

Zgłaszający został powiadomiony o sprzeciwie.

[...]

Etap kontradiktoryjny postępowania rozpocznie się w dniu 30 sierpnia 1999 r.

Na przedstawienie stanu faktycznego oraz wszelkich dowodów i argumentów dodatkowych, jakimi uznają państwo za stosowne uzasadnić sprzeciw, zostaje państwu wyznaczony ostateczny termin czterech miesięcy począwszy od otrzymania niniejszego powiadomienia, to znaczy nie później niż do dnia 29 października 1999 r. [...].

Proszę odnotować, że wszystkie dokumenty powinny być sporządzone w języku postępowania w sprawie sprzeciwu lub powinno być do nich załączone tłumaczenie”].

- 16 Czteromiesięczny termin został przedłużony do dnia 23 marca 2000 r. Na dzień przed upływem terminu interwenient zwrócił się o jego dalsze przedłużenie. Uznawszy wysunięte na poparcie tego wniosku argumenty za bezzasadne, Urząd odmówił. Ponieważ jednak wniosek został przedstawiony na dzień przed upływem terminu, Urząd udzielił interwenientowi dodatkowego terminu jednego dnia na złożenie dowodów uzasadniających sprzeciw. W tym ostatnim terminie interwenient przedstawił dodatkowe argumenty, a mianowicie pisemne oświadczenie, kilka broszur i etykietę.
- 17 Decyzją z dnia 7 września 2000 r. Wydział Sprzeciwów uznał sprzeciw w części dotyczącej niezarejestrowanego oznaczenia za niedopuszczalny, w pozostałej części natomiast za niespełniający wymogów art. 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 5 rozporządzenia nr 40/49, w szczególności z tego względu, że nie przedstawiwszy w wyznaczonym terminie tłumaczenia świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych, strona wnosząca sprzeciw nie przedłożyła dowodu ważności i statusu prawnego wcześniejszych rejestracji, na których oparła swój sprzeciw.
- 18 Z tych względów Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw w całości i obciążył interwenienta kosztami.

- 19 W dniu 13 października 2000 r. interwenient wniósł odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.
- 20 Izba Odwoławcza, decyzją z dnia 17 stycznia 2002 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), doręczoną według skarżącej listem poleconym, który otrzymała w dniu 8 lutego 2002 r.:
- nie uwzględniła odwołania w części dotyczącej niedopuszczalności sprzeciwu co do wcześniejszego niezarejestrowanego oznaczenia,
  - uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów w pozostałej części,
  - przekazała sprawę do Wydziału Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania,
  - obciążyła każdą ze stron jej własnymi kosztami poniesionymi w trakcie postępowania odwoławczego.
- 21 Uchylając w części decyzję Wydziału Sprzeciwów, Izba Odwoławcza uznała, że wysyłając stronie wnoszącej sprzeciw wskazane w pkt 13 i 15 powyżej faksy, Wydział Sprzeciwów dał tej stronie podstawy do uzasadnionego oczekiwania, że dołączone do sprzeciwu egzemplarze świadectw rejestracji nie są dotknięte brakami formalnymi.

Przebieg postępowania

- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 kwietnia 2002 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę w języku angielskim.
- 23 Ponieważ pozostałe strony postępowania nie sprzeciwiły się temu, aby język angielski był językiem postępowania przed Sądem, ten ostatni wyznaczył angielski na język postępowania w niniejszej sprawie.
- 24 W dniu 23 lipca 2002 r. Urząd wniósł odpowiedź na skargę. Interwenient wniósł odpowiedź na skargę w dniu 26 lipca 2002 r.
- 25 W dniu 17 października 2002 r. strona skarżąca wniosła pismo w oparciu o art. 135 ust. 3 regulaminu Sądu. Ponieważ nie zwróciła się ona o możliwość wniesienia repliki, a odpowiedzi interwenienta i Urzędu na skargę nie zawierały żadnych nowych zarzutów ani żądań uzasadniających wniesienie pisma na podstawie tego przepisu, Sąd zadecydował o niewłączeniu go do akt sprawy.

Żądania stron

- 26 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim:

- i) uchyła ona decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 7 września 2000 r.,

  - ii) przekazuje sprawę do Wydziału Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania,

  - iii) obciąża każdą ze stron jej własnymi kosztami poniesionymi w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą,
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą.

27 Urząd wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie żądania skarżącej dotyczącego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji,

- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania.

28 Interwenient wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi,

- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w części, w jakiej stanowi ona, że oparty na wcześniejszych rejestracjach sprzeciw nie był prawidłowo uzasadniony,

- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w przedmiocie kosztów,

- przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania,

- obciążenie skarżącej kosztami poniesionymi przez interwenienta w ramach niniejszego postępowania.

W przedmiocie żądań stron

W przedmiocie zakresu żądań Urzędu

- 29 Podczas rozprawy Urząd zaznaczył, że jego pierwsze żądanie nie wykracza poza zakres żądań skarżącej. Pierwsze żądanie Urzędu należy zatem rozumieć jako poparcie pierwszego żądania strony skarżącej.
- 30 Następnie podczas rozprawy Urząd zaznaczył, że wnosi on tytułem żądania ewentualnego o wydanie przez Sąd rozstrzygnięcia, które uzna on za słuszne w świetle wniosków i argumentów pozostałych uczestników postępowania. Urząd zdaje się w ten sposób pozostawiać rozstrzygnięcie uznaniu Sądu.

- 31 W tej sytuacji trzeba wspomnieć, że podczas rozprawy interwenient stwierdził, iż wobec tego, że Izba Odwoławcza jako taka nie jest reprezentowana przed Sądem, reprezentuje ją przed Sądem Urząd.
- 32 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że Urząd został utworzony na mocy rozporządzenia nr 40/94, w szczególności celem wykonywania prawa wspólnotowych znaków towarowych, i że ma on obowiązek pełnić każdą z powierzonych mu na mocy tego rozporządzenia funkcji w sposób zapewniający wykonanie wyżej wspomnianego zadania.
- 33 Należy następnie zauważyć, że o ile izby odwoławcze stanowią integralną część Urzędu [wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-110/01 Vedial przeciwko OHIM — France Distribution (HUBERT), Rec. str. II-5275, pkt 19] i istnieje ciągłość funkcjonalna pomiędzy izbą odwoławczą, ekspertem lub właściwym wydziałem [wyrok Sądu z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie T-163/98 Procter & Gamble przeciwko OHIM (BABY-DRY), Rec. str. II-2383, pkt 38], to jednak izby odwoławcze i ich członkowie są niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków. Urząd nie może im zatem wydawać żadnych poleceń.
- 34 W tych okolicznościach należy uznać, że o ile Urząd nie ma czynnej legitymacji do wniesienia skargi przeciwko decyzji izby odwoławczej, to nie może jednak być on zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb czy też żądania oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg.
- 35 Wprawdzie art. 133 ust. 2 regulaminu bezspornie wyznacza Urząd jako stronę pozwaną w postępowaniu przed Sądem, nie może to jednak zmieniać dotyczących izb odwoławczych, a wynikających z systematyki rozporządzenia nr 40/94 następstw.

Wyznaczenie Urzędu jako strony pozwanej pozwala co najwyżej na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w przypadku uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji, niezależnie od stanowiska zajętego przez Urząd w postępowaniu przed Sądem.

- 36 W tych okolicznościach nic nie stoi na przeszkodzie, aby Urząd przyłączył się do żądań strony skarżącej lub wręcz poprzestał na pozostawieniu rozstrzygnięcia uznaniu Sądu, przedstawiając wszystkie argumenty, jakie uzna za właściwe, w ramach swojego przywołanego w pkt 32 powyżej zadania, celem udzielenia Sądowi wyjaśnień.
- 37 Należy ponadto zaznaczyć, że choć przedstawione dopiero podczas rozprawy nowe żądanie jest niechybnie złożone zbyt późno i dlatego niedopuszczalne, w tym wypadku przedstawione podczas rozprawy dodatkowe wyjaśnienie nie może zostać uznane za rzeczywiste żądanie i dlatego jego dopuszczalność nie powinna być przedmiotem oceny.

W przedmiocie zakresu żądań interwenienta

- 38 Podczas rozprawy interwenient wyjaśnił, że formułując drugie, trzecie i czwarte żądanie, miał on na celu jedynie uniknięcie wszelkich niejasności i jako że w rzeczywistości wynikają one automatycznie z pierwszego żądania, nie wnosi on do Sądu o nic więcej, niż zostało zawarte w pierwszym i piątym żądaniu. Żądanie interwenienta należy zatem rozumieć w ten sposób, że zmierza on do oddalenia skargi oraz obciążenia skarżącej kosztami poniesionymi przez interwenienta w ramach niniejszego postępowania.

Co do istoty sprawy

Argumenty stron

- 39 Strona skarżąca opiera skargę na zarzucie naruszenia zasady 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.
- 40 Podnosi ona, że Izba Odwoławcza potwierdziła ustalenie Wydziału Sprzeciwów, zgodnie z którym świadectwa rejestracji nie zostały przedstawione w języku postępowania w sprawie sprzeciwu, a tłumaczenie tych świadectw nie zostało dostarczone w odpowiednim terminie. W opinii strony skarżącej, ponieważ nie przedstawiono ani dowodu ważności, ani dowodu statusu prawnego wcześniejszych znaków towarowych, oparty na nich sprzeciw powinien zostać oddalony jako bezzasadny.
- 41 Twierdzi ona ponadto, że opierając się na faksach z dnia 7 kwietnia 1999 r. oraz 29 czerwca 1999 r., Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż Wydział Sprzeciwów naruszył w stosunku do interwenienta zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 42 W opinii strony skarżącej, ponieważ faks z dnia 7 kwietnia 1999 r. wyraźnie odnosi się do zasad 15 i 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, a także do możliwości odrzucenia sprzeciwu jako niedopuszczalnego, zważywszy, że sprzeciw nie odpowiadał wymogom określonym w zasadzie 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii) rozporządzenia wykonawczego, faks ten mógł zostać zrozumiany jedynie jako odnoszący się do niedopuszczalności sprzeciwu, a nie dowodów, które miały zostać dostarczone na poparcie sprzeciwu, którym zdaniem strony skarżącej nie można zarzucić niedopuszczalności. Zaś faksem z dnia 28 maja 1999 r. interwenient usunął wskazany przez Wydział Sprzeciwów brak w sprzeciwie.

- 43 Strona skarżąca twierdzi, że odwrotnie niż w przypadku odrzucenia z powodu niedopuszczalności, Wydział Sprzeciwów nie miał obowiązku informowania strony wnoszącej sprzeciw o braku tłumaczenia, o którym mowa w zasadzie 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.
- 44 Do strony wnoszącej sprzeciw należało zdaniem skarżącej dostarczenie uznanych przez nią za niezbędne dowodów na poparcie sprzeciwu. W opinii strony skarżącej w tym przypadku interwenient nie mógł usunąć braków w tym zakresie jedynie poprzez zwrócenie się w sposób ogólny do Wydziału Sprzeciwów o poinformowanie go, czy potrzebuje on dodatkowych informacji, jak uczynił to w swoim fakse z dnia 28 maja 1999 r., tym bardziej że został on wysłany w odpowiedzi na faks z dnia 7 kwietnia 1999 r. dotyczący dopuszczalności sprzeciwu. Przyjęcie stanowiska przeciwnego nakładałoby na Wydział Sprzeciwów obowiązek wspierania strony wnoszącej sprzeciw.
- 45 Jeśli chodzi o faks z dnia 29 czerwca 1999 r., to jego jedynym celem było umożliwienie interwenientowi, jeśli uzna on to za niezbędne, dostarczenia, na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 oraz zasady 16 rozporządzenia wykonawczego, dodatkowych dowodów na poparcie jego sprzeciwu.
- 46 Ani faks z dnia 7 kwietnia 1999 r., ani faks z dnia 29 czerwca 1999 r., tak osobno, jak i łącznie, nie mogły dać interwenientowi podstaw do uzasadnionych oczekiwań co do wymagań językowych określonych w zasadzie 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Wręcz przeciwnie, faks z dnia 29 czerwca 1999 r. zwracał jego uwagę na te wymagania.
- 47 W opinii Urzędu Izba Odwoławcza słusznie uznała, że w tym przypadku nie dopełniono wymogu zasady 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. W wyroku z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie T-232/00 Chef Revival USA przeciwko OHIM — Massagué Marin (Chef), Rec. str. II-2749, pkt 42, Sąd potwierdził istnienie rozróżnienia pomiędzy, z jednej strony, wskazanym w zasadzie 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii) rozporządzenia wykonawczego obowiązkiem wskazania towarów objętych

wcześniejszym znakiem towarowym, a z drugiej strony, wskazanym w art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 oraz przez zasadę 16 ust. 1 i 2, a także zasadę 20 ust. 2, rozporządzenia wykonawczego przedstawieniem szczegółowych danych dotyczących stanu faktycznego, dowodów i argumentów. Zgodnie z zasadą 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, niespełnienie pierwszego obowiązku pociągnęłoby za sobą niedopuszczalność sprzeciwu, podczas gdy brak przedstawienia wskazanych na drugim miejscu danych skutkowałoby niewzięciem ich pod uwagę podczas rozpatrywania sprzeciwu co do istoty.

48 Ponieważ zasada 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego zobowiązuje stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia tłumaczenia dowodów dostarczonych na poparcie sprzeciwu na język postępowania, brak takiego tłumaczenia równałby się brakowi tych dowodów. W takich okolicznościach jedyne, co mógł zrobić Wydział Sprzeciwów, to odrzucić przedmiotowy sprzeciw.

49 Z drugiej strony, Urząd twierdzi, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż została naruszona zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań interwenienta.

50 W tym względzie, po pierwsze, nie ma uzasadnienia dla nieznajomości przez interwenienta właściwych przepisów, które są jednoznaczne i pozostają niezmiennione od momentu ich przyjęcia.

51 Po drugie, ani w faksie z dnia 7 kwietnia 1999 r., ani w faksie z dnia 29 czerwca 1999 r. Wydział Sprzeciwów nie udzielił interwenientowi ani w sposób wyraźny, ani domyślny, precyzyjnych zapewnień dotyczących tego, że przedstawione dowody spełniają wymogi językowe.

- 52 Po trzecie, z samego charakteru zawiadomień takich, jak to z dnia 29 czerwca 1999 r., wynika, że nie mogą być one ani dokładne, ani konkretne. Przede wszystkim z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, z zasady 16 ust. 3 oraz zasady 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wynika, że rola Urzędu polega na ogólnym wezwaniu strony wnoszącej sprzeciw do przedstawienia stanu faktycznego, dowodów i argumentów, a nie na wskazywaniu konkretnych braków. Wskazanie takich braków wymagałoby zbadania istoty sprawy jeszcze przed przedstawieniem stanu faktycznego, dowodów i argumentów, czego prawodawca nie przewidział i co byłoby wykluczone z powodu kontradyktoryjnego charakteru postępowania w sprawie sprzeciwu. Następnie z art. 74 rozporządzenia nr 40/94 oraz zasady 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego wynika, że jeśli sprzeciw został uznany za dopuszczalny, strony postępowania mają swobodę wyboru sposobu przedstawienia swojej sprawy. Wreszcie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że Urząd nie może udzielać stronie wnoszącej sprzeciw pomocy w przedstawianiu stanu faktycznego, dowodów i argumentów. Zasady te stosuje się odpowiednio w odniesieniu do wymogów językowych.
- 53 Urząd, powołując się na kilka decyzji izb odwoławczych, zwraca jeszcze uwagę na to, że brak jest jednomyślności w kwestii, czy standardowy zwrot, taki jak ten, który został użyty w faksie z dnia 29 czerwca 1999 r., jest wystarczająco jasny. Tym niemniej w opinii Urzędu odpowiedź na to pytanie powinna być twierdząca.
- 54 Interwenient podnosi, że jeżeli każda ze stron jest w stanie jednoznacznie określić istotę stanu faktycznego, dowodów i argumentów, na których zamierza się oprzeć strona przeciwna, sprzeciw należy uznać za prawidłowo uzasadniony.
- 55 W tym przypadku, w opinii interwenienta, w sprzeciwie wskazano, że egzemplarz świadectw rejestracji został dołączony do formularza sprzeciwu oraz że sprzeciw dotyczył wszystkich towarów, dla których zarejestrowano wcześniejsze znaki towarowe. Zdaniem interwenienta oczywiste znaczenie faksu z dnia 7 kwietnia 1999 r. było takie, że wykazy towarów wskazanych w tych rejestracjach stanowiły część sprzeciwu i powinny zostać przetłumaczone na język postępowania w sprawie

sprzeciwu. Tłumaczenie to zostało przedstawione w dniu 28 maja 1999 r. Tak więc informacje istotne dla ustalenia zasadności sprzeciwu zostały bądź to zawarte bezpośrednio w samym sprzeciwie, bądź to włączone do niego poprzez odniesienie do tłumaczenia wykazów towarów przedstawionych faksem z dnia 28 maja 1999 r.

- 56 Interwenient zwraca uwagę, że nie ma konieczności tłumaczenia całości zawartych w świadectwie rejestracji informacji, ponieważ niektóre z nich są nieistotne lub nieprzetłumaczalne, tak jak na przykład nazwy i liczby, a ponadto że nie jest niezbędne tłumaczenie informacji takiej jak data pierwszeństwa, w sytuacji gdy nie czyni się do niej żadnego odniesienia. Podczas rozprawy interwenient dodał w tym względzie, że skoro sprzeciw opiera się tylko na małej części długiego dokumentu, konieczność tłumaczenia jego całości wydawała mu się pozbawiona sensu i niewspółmierna do celu.
- 57 Odnosząc się do zasady 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego, interwenient dodaje, że nie ma obowiązku przedstawienia całkowitego tłumaczenia świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych.
- 58 Podczas rozprawy podniósł on także, że dowód ważności i statusu prawnego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, nie wynika z tłumaczenia świadectw rejestracji, ale ze świadectw samych w sobie.
- 59 Interwenient twierdzi ponadto, że oczywiste znaczenie faksu z dnia 29 czerwca 1999 r. było takie, że brak, który stwierdzono w faksie z dnia 7 kwietnia 1999 r., został usunięty, a zatem sprzeciw nie zostanie odrzucony jako niedopuszczalny. Zawarta w tym faksie uwaga dotycząca języka postępowania odnosiła się do stanu faktycznego oraz dowodów i argumentów dodatkowych, a nie tych, które zostały już

przedstawione. Jeśli Wydział Sprzeciwów był zdania, że brak ten nie został usunięty, logiczną tego konsekwencją byłoby, w opinii interwenienta, odrzucenie sprzeciwu jako niedopuszczalnego, co w tym przypadku nie nastąpiło.

- 60 Interwenient przychyła się do argumentacji Izby Odwoławczej, w opinii której mógł on mieć oparte na wskazówkach Wydziału Sprzeciwów uzasadnione oczekiwania co do tego, że spełnił postawione wymogi uznania sprzeciwu za dopuszczalny.
- 61 Wymienia on wreszcie pięć decyzji izb odwoławczych Urzędu, w których stwierdzono, że nie ma konieczności tłumaczenia całości zawartych w danych świadectwach rejestracji informacji oraz, w przypadku dwóch z tych decyzji, że z uwagi na zachowanie Wydziału Sprzeciwów strona wnosząca sprzeciw może powoływać się uzasadnione oczekiwanie co do tego, że spełniła odpowiednie wymogi.

Ocena Sądu

- 62 Uzasadniając swój jedyny zarzut, strona skarżąca odróżnia kwestię wymogów językowych postępowania w sprawie sprzeciwu, w szczególności związanych z naruszeniem zasady 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, od kwestii naruszenia przez Wydział Sprzeciwów zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań interwenienta. Rozróżnienie to zostało podtrzymane zarówno przez Urząd, jak i interwenienta. Dla celów badania jedynego zarzutu należy przyjąć to rozróżnienie.

Co do wymogów językowych postępowania w sprawie sprzeciwu

- 63 Jeśli chodzi o wymagania językowe dotyczące wcześniejszych znaków towarowych, na których został oparty sprzeciw, Izba Odwoławcza w pkt 23 zaskarżonej decyzji stwierdziła, że „strona wnosząca sprzeciw (interwenient w postępowaniu przed Sądem) powinna była przedstawić dokładnie, w języku postępowania, znajdujące się w rejestrze dane”. Dodaje ona, że w tym przypadku nie było żadnej wątpliwości co do tego, że strona wnosząca sprzeciw nie przedstawiła tłumaczenia całości wystawionych bądź opublikowanych w tym celu przez właściwe władze dokumentów. W tym zakresie należy tutaj stwierdzić, że wniosek ten nie został podważony przez żadną ze stron.
- 64 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że pismo wnoszące sprzeciw ukazuje, iż do formularza sprzeciwów dołączono egzemplarz świadectwa rejestracji, że sprzeciw dotyczył wszystkich towarów, dla których zarejestrowano wcześniejsze znaki towarowe, ale że do wykazów tych towarów nie zostało dołączone tłumaczenie na język postępowania w sprawie sprzeciwu.
- 65 Wobec tego że sprzeciw nie zawierał tłumaczenia na język postępowania wykazów towarów i usług, dla których zarejestrowano wcześniejsze znaki towarowe, nie odpowiadał on wynikającym z zasady 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii) oraz zasady 17 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego wymogom językowym. Taka sytuacja nie została ujęta wśród przypadków wymienionych w zasadzie 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, ale reguluje ją zasada 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, która dotyczy przypadków, w których sprzeciw nie spełnia wymogów przepisów rozporządzenia nr 40/94 lub rozporządzenia wykonawczego innych niż wymienione w zasadzie 18 ust. 1, a mianowicie w tym przypadku zasady 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii) oraz zasady 17 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

- 66 Zatem wzywając interwenienta, faksem z dnia 7 kwietnia 1999 r., do przedstawienia tłumaczenia na język postępowania wykazów towarów i usług, dla których zarejestrowano wcześniejsze znaki towarowe, Wydział Sprzeciwów postąpił zgodnie z zasadą 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii), zasadą 17 ust. 1 oraz zasadą 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Zaś w nagłówku tego faksu są wspomniane „zasada 15 i 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego” („[r]ule 15 and 18 (2) of the Implementing Regulation”).
- 67 Nie ulega także wątpliwości, że w dniu 28 maja 1999 r. interwenient przedstawił tłumaczenie na język postępowania w sprawie sprzeciwu wykazów towarów i usług, dla których zarejestrowano wcześniejsze znaki towarowe. Sprzeciw stał się zatem zgodny z „innymi przepisami rozporządzenia [nr 40/94] lub [rozporządzenia wykonawczego]”, których dotyczy zasada 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.
- 68 Następnie, faksem z dnia 29 czerwca 1999 r., Wydział Sprzeciwów wyznaczył interwenientowi termin na przedstawienie stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów uzupełniających, które uzna za niezbędne do poparcia swego sprzeciwu, jednocześnie wskazując, że wszystkie dokumenty powinny zostać sporządzone w języku postępowania w sprawie sprzeciwu lub powinno być do nich dołączone tłumaczenie.
- 69 W tym względzie stwierdzić należy, że faks ten jest zgodny z art. 42 rozporządzenia nr 40/94, zasadą 16 ust. 2 i 3 oraz zasadą 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, które to przepisy stanowią, iż okoliczności faktyczne, dowody i argumenty na poparcie sprzeciwu należy przedstawić w wyznaczonym przez Urząd terminie. Natomiast w nagłówku tego faksu są wspomniane zasada 19 ust. 1, zasada 16 ust. 3, zasada 17 ust. 2 oraz zasada 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

- 70 Poza tym prawdą jest, że Wydział Sprzeciwów nie powiadomił strony wnoszącej sprzeciw o braku tłumaczenia świadectw rejestracji, którego dotyczy zasada 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Jak jednak jasno wynika z przywołanego wyżej wyroku w sprawie Chef (pkt 52 i 53), spełnienie wymogów prawnych dotyczących dowodów i ich tłumaczenia na język postępowania w sprawie sprzeciwu jest podstawowym warunkiem wniesienia sprzeciwu, a zatem Wydział Sprzeciwów nie był zobowiązany do wskazania interwenientowi braku polegającego na nieprzedstawieniu przezeń tłumaczenia świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych. W tym względzie przypomnieć należy, że brak tłumaczenia wykazów towarów i usług, których dotyczą wcześniejsze znaki towarowe, narusza zasadę 15 ust. 2 lit. b) ppkt vii) oraz zasadę 17 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego i w konsekwencji objęty jest zasadą 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Natomiast brak tłumaczenia świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych nie narusza żadnego z przepisów rozporządzenia nr 40/94 ani też przepisu wykonawczego zawartego w zasadzie 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.
- 71 W świetle powyższego należy dokonać analizy wysuniętych przez interwenienta i przedstawionych w pkt 54 i następnych argumentów.
- 72 Na wstępie należy zauważyć, że jak to wynika z orzecznictwa, zasada, według której przedstawione na poparcie sprzeciwu dowody powinny być przedstawione w języku postępowania w sprawie sprzeciwu lub powinno być do nich dołączone ich tłumaczenie, jest uzasadniona koniecznością przestrzegania zasady kontrydiktoryjności, a także równości szans pomiędzy stronami w postępowaniach inter partes. O ile prawdą jest, jak twierdzi interwenient, że strona wnosząca sprzeciw nie jest zobowiązana do przedstawienia tłumaczenia całości świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych, to nie wynika z tego, że Wydział Sprzeciwów, badając sprzeciw co do istoty, zobowiązany jest do uwzględnienia świadectw rejestracji przedstawionych w języku innym niż język postępowania w sprawie sprzeciwu. W sytuacji braku tłumaczenia świadectw rejestracji na język postępowania Wydział Sprzeciwów może zgodnie z prawem oddalić sprzeciw jako bezzasadny, chyba że może rozstrzygnąć w jego sprawie w inny sposób, opierając się na dowodach,

którymi dysponował już wcześniej, zgodnie z zasadą 20 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego (ww. wyrok w sprawie Chef, pkt 42, 44, 60 i 61). Należy dodać, że nie powoływano się w niniejszej sprawie na ten ostatni wyjątek.

- 73 Co do argumentu, według którego dowód dotyczący znaków towarowych, na których oparto sprzeciw, nie wynika z tłumaczenia świadectw rejestracji, lecz z tych świadectw samych w sobie, należy stwierdzić, że o ile dowód rzeczywiście wynika ze świadectw rejestracji, a nie z ich tłumaczeń, to pozostaje bezsprzecznym, że aby dowód mógł zostać wzięty pod uwagę, powinien spełniać ustanowione w zasadzie 17 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wymogi językowe.
- 74 Co do podważanej przez interwenienta konieczności tłumaczenia całości spornych dokumentów należy stwierdzić, że kwestia, czy pewne części przedstawionych dokumentów mogą zostać uznane za pozbawione znaczenia dla sprzeciwu, a zatem nie muszą być tłumaczone, jest objęta swobodnym uznaniem strony wnoszącej sprzeciw; jednakże zauważyć należy, że Wydział Sprzeciwów powinien brać pod uwagę tylko części dokumentów przetłumaczone na język postępowania. Ponadto w tym przypadku z akt sprawy wynika, że przedstawione w językach niderlandzkim, włoskim i francuskim dokumenty, w szczególności w porównaniu z przetłumaczonym wykazem towarów, nie są tak długie, aby ich tłumaczenie mogło zostać określone jako pozbawione sensu i niewspółmierne do celu.
- 75 Jeśli chodzi o argument interwenienta oparty na decyzjach izb odwoławczych, wystarczy przypomnieć, że decyzje dotyczące rejestracji oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego, do podejmowania których izby odwoławcze są powołane na podstawie rozporządzenia nr 40/94, wchodzą w zakres kompetencji ograniczonej, a nie uprawnień dyskrejonalnych. A zatem zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych powinna być oceniana wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, którego wykładni dokonuje sąd wspólnotowy, a nie na podstawie wcześniejszej

praktyki decyzyjnej [zob. w szczególności wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-79/01 i T-86/01 Bosch przeciwko OHIM (Kit Pro i Kit Super Pro), Rec. str. II-4881, pkt 32].

- 76 Jeśli chodzi wreszcie o argument interwenienta, według którego skoro Wydział Sprzeciwów uznał, że stwierdzony w fakcie z dnia 7 kwietnia 1999 r. brak tłumaczenia wykazów towarów, których dotyczą rejestracje, nie został usunięty, to logicznym następstwem tego powinno być odrzucenie sprzeciwu jako niedopuszczalnego, czego Wydział Sprzeciwów nie uczynił, to wystarczy stwierdzić, że niniejszy spór nie dotyczy braku tłumaczenia wykazów towarów i usług, których dotyczą wcześniejsze znaki towarowe, ale braku tłumaczenia świadectw rejestracji tych wcześniejszych znaków towarowych.
- 77 Żaden z argumentów interwenienta nie zasługuje zatem na uwzględnienie.
- 78 Z powyższego wynika, że wskazane w pkt 63 powyżej stwierdzenie Izby Odwoławczej, według którego interwenient powinien był przedstawić w języku postępowania dokładnie te dane, które znajdują się w rejestrze, nie narusza prawa.

W przedmiocie uzasadnionych oczekiwań interwenienta

- 79 W pkt 24 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza podsumowała:

„Wysyłając wskazane wyżej zawiadomienia (a mianowicie faksy z dnia 7 kwietnia 1999 r. i 29 czerwca 1999 r.), Wydział Sprzeciwów wywołał u strony

wnoszącej sprzeciw uzasadnione oczekiwania, że dołączone do sprzeciwu egzemplarze rejestracji nie były dotknięte brakiem formalnym. Strona wnosząca sprzeciw miała prawo domniemywać, że przedstawiając wymagane tłumaczenie [wykazu] towarów, spełniła ona formalne wymogi rozporządzenia”.

80 Należy w tym momencie przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do żądania ochrony uzasadnionych oczekiwań, które stanowi jedną z podstawowych zasad Wspólnoty, dotyczy wszystkich osób fizycznych znajdujących się w sytuacji, w której administracja wspólnotowa, w szczególności udzielając zapewnień, dała podstawy do powstania owych uzasadnionych oczekiwań (zob. w szczególności wyrok Sądu z dnia 19 marca 2003 r. w sprawie T-273/01 Innova Privat-Akademie przeciwko Komisji, Rec. str. II-1093, pkt 26 oraz wskazane w nim orzecznictwo).

81 W tym względzie stwierdzić należy, że ani z zaskarżonej decyzji, ani z akt postępowania przed Izłą Odwoławczą nie wynika, by interwenient powołał się przed nią na jakiegokolwiek naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Aby ustalić, czy Izba Odwoławcza słusznie uznała z urzędu, że Wydział Sprzeciwów dał podstawy do powstania uzasadnionych oczekiwań po stronie interwenienta, należy zbadać stosowne okoliczności niniejszej sprawy.

82 Pierwszym elementem tych okoliczności faktycznych jest faks Wydziału Sprzeciwów z dnia 7 kwietnia 1999 r., wzywający interwenienta do przedstawienia, pod rygorem uznania sprzeciwu za niedopuszczalny, tłumaczenia na język angielski wykazu towarów, których dotyczą wcześniejsze prawa. W opinii Izby Odwoławczej użyte w tym piśmie sformułowanie było mylące z tego względu, że pozwalało zrozumieć, że jedyne, czego brak, to tłumaczenie na angielski wykazu towarów, nie wskazując, że trzeba także dostarczyć tłumaczenie całości świadectw rejestracji.

- 83 Drugi element znajduje się w zdaniu zawartym w skierowanym przez interwenienta faksie z dnia 28 maja 1999 r., informującym Urząd o gotowości dostarczenia w razie potrzeby informacji uzupełniających. Odnosząc się do tego zdania, Izba Odwoławcza w pkt 21 zaskarżonej decyzji stwierdziła, że „w sytuacji braku odpowiedzi Wydziału Sprzeciwów strona wnosząca sprzeciw logicznie (lecz niesłusznie) wyciągnęła wniosek, że ze sprzeciwem wszystko jest w należytym porządku”.
- 84 Trzeci element dotyczy zdania zawartego w faksie Wydziału Sprzeciwów z dnia 29 czerwca 1999 r., w którym informuje on interwenienta, że został mu „wyznaczony ostateczny termin [...] na przedstawienie stanu faktycznego oraz wszelkich dowodów i argumentów uzupełniających, jakimi [uzna on] za stosowne uzasadnić [swój] sprzeciw”, czytanego łącznie z faksem Wydziału Sprzeciwów z dnia 7 kwietnia 1999 r. W opinii Izby Odwoławczej zawiadomienie to nie wyjaśniło nieporozumienia wywołanego wcześniej zawiadomieniami.
- 85 Sąd nie zgadza się z dokonaną przez Izbę Odwoławczą analizą trzech składających się na ten przypadek elementów.
- 86 Jeśli chodzi o faks Wydziału Sprzeciwów z dnia 7 kwietnia 1999 r., należy w pierwszej kolejności wskazać, że odnosi się on wyraźnie do zasady 15 i zasady 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego i informuje jedynie, że nie został przedstawiony wykaz towarów i usług w języku postępowania w sprawie sprzeciwu. W braku konkretnych odniesień, w szczególności do zasad 16 i 17 tego rozporządzenia, faks ten nie mógł dać interwenientowi podstaw do powstania uzasadnionego oczekiwania, że spełnił on postawione przez zasadę 17 ust. 2 tego rozporządzenia wymogi dotyczące przedstawiania dowodów w języku postępowania. Ocena taka jest poparta faktem, że sam interwenient, powołując się na prawo do ochrony uzasadnionych oczekiwań, nie powołał się na ten faks.

- 87 Jeśli chodzi o drugi ze wspomnianych wyżej elementów, stwierdzić należy, że takie powiadomienie pochodzące od samego interwenienta nie może być traktowane na równi z działaniem administracji wspólnotowej mogącym dać stronie wnoszącej sprzeciw podstawy do powstania uzasadnionych oczekiwań. A zatem nie można oprzeć uzasadnionego oczekiwania na jednostronnym działaniu strony, która odniosłaby z niego korzyść. Ponadto, jak już to słusznie zauważył Urząd, twierdzenie takie nakładałoby na Wydział Sprzeciwów niezgodny z tym systemem obowiązek wspierania strony wnoszącej sprzeciw.
- 88 Jeśli chodzi o trzeci wyżej wskazany element, a mianowicie powołane powyżej w pkt 84 i znajdujące się w fakse z dnia 29 czerwca 1999 r. zdanie, stwierdzić należy, uwzględniając w szczególności użycie pojęcia „dodatkowy”, że zdanie to, czytane w związku z faksem z dnia 7 kwietnia 1999 r., także nie mogło spowodować po stronie interwenienta powstania uzasadnionego oczekiwania co do tego, że przedłożone świadectwa rejestracji spełniają odpowiednie wymogi językowe. Pismo to nie zawiera żadnych dających ku temu podstawy stwierdzeń. Jeśli zatem pismo to nie mogło wyjaśnić ewentualnego nieporozumienia lub wątpliwości interwenienta, ten ostatni powinien się w tym przypadku zwrócić się z nimi do Urzędu.
- 89 Ponadto w pkt 22 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że faks z dnia 29 czerwca 1999 r. informował interwenienta, iż dysponuje on terminem czterech miesięcy na przedstawienie stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów uznanych przezeń za właściwe do poparcia swego sprzeciwu oraz że „dokumenty” muszą być przedstawione w języku postępowania w sprawie sprzeciwu lub powinno być do nich dołączone tłumaczenie. („Please note that documents must be in the language of the proceedings or accompanied by a translation”). Ta wskazówka co do języka postępowania nie może więc być rozumiana jako odnosząca się jedynie do „stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów”. Przeciwnie, ma ona charakter ogólny, a zatem wyklucza możliwość, aby faks z dnia 29 czerwca 1999 r. mógł być

rozumiany jako oznaczający, że dołączone do sprzeciwu egzemplarze świadectwa rejestracji spełniały wymogi językowe.

- 90 Podnosząc wreszcie, że faks z dnia 29 czerwca 1999 r., rozumiany w normalnym znaczeniu, oznaczał, że stwierdzony w faksie z dnia 7 kwietnia 1999 r. brak tłumaczenia na język postępowania wykazów towarów, których dotyczą wcześniejsze znaki towarowe, został usunięty, interwenient sam przyznaje, że faks ten nie może być interpretowany jako oznaczający, że świadectwa rejestracji spełniają wymogi językowe.
- 91 Interwenient podnosi ponadto, że w dwóch z pięciu powołanych przez niego decyzji izb odwoławczych zadecydowano, że z uwagi na zachowanie Wydziału Sprzeciwów strona wnosząca sprzeciw mogła powoływać się na uzasadnione oczekiwanie co do tego, że spełniła wymogi dotyczące tłumaczenia informacji zawartych odpowiednich świadectwach rejestracji.
- 92 Należy w tym względzie przypomnieć, że tak jak zostało to stwierdzone powyżej, a także w oderwaniu od kwestii, czy te decyzje są, czy nie są zgodne z powołanym wyżej orzecznictwem dotyczącym ochrony uzasadnionych oczekiwań, zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych nie może być oceniana na podstawie wydanych przez nie wcześniejszych decyzji (ww. wyrok w sprawie Kit Pro i Kit Super Pro, pkt 32).
- 93 W tych okolicznościach należy podsumować, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo, uznając, że Wydział Sprzeciwów spowodował po stronie interwenienta powstanie uzasadnionego oczekiwania co do tego, że dołączone do sprzeciwu egzemplarze świadectw rejestracji nie były dotknięte brakiem formalnym.

- 94 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić jedyny zarzut podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji we wnioskowanym zakresie.

W przedmiocie kosztów

- 95 Zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 96 W tym przypadku, ponieważ zgodnie z żądaniem strony skarżącej należy stwierdzić nieważność części zaskarżonej decyzji, stroną przegrywającą sprawę jest interwenient. Strona skarżąca zażądała jednak obciążenia kosztami nie interwenienta, ale Urzędu, wliczając w to koszty poniesione przez nią w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą.
- 97 Należy zatem stwierdzić, że nawet jeśli Urząd poparł pierwszą część wniosku strony skarżącej, należy, jako że zaskarżona decyzja została podjęta przez jego Izbę Odwoławczą, obciążyć go poniesionymi przez stronę skarżącą kosztami postępowania. Należy zatem postanowić, że zgodnie z żądaniem strony skarżącej Urząd obciążony zostanie poniesionymi przez nią w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami, natomiast interwenient poniesie swoje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 stycznia 2002 r. (sprawa nr R 1003/2000-1) w części dotyczącej uchylecia decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 7 września 2000 r., przekazania sprawy do Wydziału Sprzeciwów do ponownego rozpoznania i obciążenia każdej ze stron kosztami postępowania poniesionymi w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą.**
- 2) **Urząd zostaje obciążony kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą, w tym kosztami poniesionymi przez nią w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą.**
- 3) **Interwenient pokryje własne koszty.**

Forwood

Pirrung

Meij

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 30 czerwca 2004 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J. Pirrung

II - 1886